

Pärskeitä

118 vuotta laatujournalismia

1|2015-2016

Kiina veti ressuja jälleen puoleensa s. 10

Kamppailupäivä tuli ja meni s. 4

Herkulliset banaanipannukakut s. 18

Pärskeitä

1 | 2015–2016

3 Pääkirjoitus

4 Tapahtunutta

7 Kolumni

Häiriöitä ja huonoja päiviä

8 Column

Television

9 Matkakertomukset

Ressut Kiinassa

Peking eli sinne ja takaisin

12 Ressun autokoulu

14 Short story

With Love, Liesel

16 Arvostelut

18 Reseptit

20 Kuvaessee

22 Runo

Polku

23 OPKH-palsta

33 Haastattelu

Vaihtovuosi Filippiineillä

25 Hampaankolossa

26 Sanottua

28 Sarjakuva

Kalapuikkopäivä

Lukuvuoden kiertokulku

Lukuvuosi pyörähti taas kerran käyntiin omalla painollaan. Ensimmäinen koeviikko (ei-hän se nyt ollut niin kauheaa, ykköset?) on saatu päätökseen ja syksyn ylioppilaskirjoituksetkin ovat jo ohi. Monia virstanpylväitä on juhlittu ja lisää on vielä edessä. Vaikka joka vuosi kohtaamme erilaisia haasteita, tämä kaava toistuu. Tähän lukuvuoden luonnolliseen kiertokulkuun kuuluu tietenkin myös Pärskeitä-lehti, jonka ensimmäistä numeroa pitelet nyt kädessäsi.

Syksy on tuonut monia muutoksia Pärskeiden toimitukseen. Ei, mikään poliittinen ideologia ei ole vielä saanut valtaa eikä, ainakaan kun viimeksi tarkistin, lehden nimeä ole vielä vaihdettu Härškeiksi. Puhun nyt luonnollisesti kaikista uusista toimittajista, taiteajista ja kuvaajista, jotka ovat ottaneet lehden omakseen. Heidän ja vanhojen konkareiden innolla ja taidolla Pärskeitä on kerta toisensa jälkeen omaperäinen koululehti, jonka sisältöön jokainen pystyy vaikuttamaan.

Pärskeitä on yksi esimerkki siitä, että koulussa voi tehdä muutakin kuin opiskella. Toivonkin siis, että uudet tekijät löytävät lehdestä kanavan, jossa toteuttaa itseään. Tai sitten ihan jostain muualta. Uskon itse vakaasti, että opiskelujen ohella on tärkeää olla jokin kanava, joka suuntaa muuallekin kuin ylioppilaskirjoituksiin.

Harrastusten ja vapaa-ajan toiminnan arvoa ei tosiaan kannata väheksyä. Usein juuri ne ”omat jutut” muovaavat persoonallisuutta ja osoittautuvat hyödyllisiksi tulevaisuudessa. Omien vahvuuksien löytäminen, koulussa ja koulun ulkopuolella, on fiksuimpia asioita mitä lukion aikana voi tehdä. Silloin välttyy monilta itkupotkuraivareilta ja paketti pysyy kokonaisuudessaan kasassa.

Mukavaa syksyä kaikille, tasapuolisesti!

Olivia Melaranta

Olivia Melaranta

Päätoimittaja
Olivia Melaranta

Toimitussihteeri
Laila Ketvel

AD
Pauli Kettunen

Toimittajat
Mikael Hitruhin
Suvi Häärä

Aatos Ketvel
Ella Kokkola
Tatu Kähärä
Anni Laurinen
Iida Lehto
Lilian Luo
Martta Luoma
Risto Miinalainen

Jasmin Mylläri
Lotta Ruha

Kuvittajat
Mikael Hitruhin
Oona Kauppi
Aatos Ketvel
Risto Miinalainen
Kaisa Mikkola
Laura Niininen
Verna Toivonen

Kitty Zheng

Taiteajat
Markus Hitruhin
Hetti Hotinen
Kaisa Mikkola
Hertta Sadeluoto
Sofia Simola
Eemu Vento
Kitty Zheng

Ohjaava opettaja
Tiia Tempakka

Sähköposti
parskeita@gmail.com

Julkaisija
Ressun lukio
PL 3809
00099 Helsingin
kaupunki

Tapahtunutta

Valtaiset aplodit kamppailupäivän voitokkaille ressuille!

Abit juhlivat sadan aamun päivää.

Häiriöitä ja huonoja päiviä

Nyky-yhteiskunnalla tuntuu olevan kovin huono suhde yksilöiden yksilöllisyyteen, mikä aiheuttaa silloin tällöin mielenkiintoisia ongelmia. ANNI LAURINEN

“Mulla on lukihäiriö ja Aspergerin syndrooma ja taidan mä vähän psykopaattikin olla! Tein testin netissä ja sain tulokseksi 99 prosenttia!”

Internetin ihmemaailmassa minua informoitiin äskettäin kahdesta aivan uudenlaisesta mielenterveyden häiriöstä: fantasiaan taipuvaisesta persoonallisuudesta (FPP) ja pakonomaisesta haaveilemisesta (MDD). Haaveilu ja fantasiointi ovat näet erittäin vakavia ongelmia, joihin on välittömästi saatava apua.

Medikalisointi, eli tavallisten asioiden pitäminen sairauksina, on nykymaailmassa hyvin yleinen ilmiö. Nettitesien helppous kasvattaa pulmaista ilmiötä: luetellut piirteet monesti pätevät jollakin tasolla kyseiseen ihmiseen, joten hän useinkin saa myöntävän tuloksen. Kuitenkaan kyse ei luultavasti edes ole merkittävästä ongelmasta, ja jos on, olisi erittäin suositeltavaa mennä lääkärin tai psykologin puheille ennen diagnoosin määrittämistä.

Ihmisellä on luontainen tarve erottua joukosta, hankkia selkeä oma identiteetti. Medikalisointi on tähän oiva tapa. Kertomalla toiselle hienolta kuulostavasta neurologisesta poikkeamasta ihminen saattaa ajatella saavansa osakseen sääliä ja kunnioitusta. “Onko se vakavaakin?” Oikeasti kyseisistä ongelmista kärsivät kokevat kuitenkin todennäköisesti enemmänkin syrjintää - ehkä juuri sen takia, että ulkopuolinen ei voi nähdä poikkeavuutta, eikä se siten vaikuta vakavalta. Voisi ehkä kuvitella olevan myös helpompaa, kun pystyy tiivistämään joukon luonteenpiirteitään yhteen sanaan ja sen avulla löytämään toisia samanlaisia. Mistään sairaudesta ei kuitenkaan taida olla siinä tapauksessa kyse.

Joukosta erottuminen ei kuitenkaan ole ainoa syy medikalisoinnin yleistymiseen. Yhteiskunta hyväksyy harvoin ihmisten yksilöllisiä piirteitä ja niiden vaikutusta koulu- ja työelämässä, ellei piirteillä ole sairausluokitusta. Otetaan esimerkiksi kaikille rakkaat koulu ja ylioppilaskirjoitukset. Ilman lukihäiriötä tai vähintään 45 asteen kuumetta ei ole kenelläkään mitään oikeutta minkäänlaisiin erikoisjärjestelyihin. Entä jos sattuu olemaan huono päivä, stressin takia ei ole tullut nukuttua? Tulevaisuus on pilalla yhden päivän takia, ellei sitten halua aloittaa koko hommaa alusta. Ylioppilaskirjoitusten järjestelmä on loppujen lopuksi aika heikolla pohjalla, sillä arvosanat perustuvat minimaaliseen näyttöön.

Ei luulisi olevan ihmeellistä, että yhteiskunnassa on erilaisia yksilöitä. Yksi kirjoittaa upeita esseitä äidinkielen ylioppilaskokeessa, toinen ei kenties ole yhtä taitava kirjoittaja mutta on loistava keskustelija. Kolmas ei ehkä ole koulussa hyvä ollenkaan, mutta on silti mainio ystävä. Tämän olettekin varmaan kuulleet jo ala-asteella. Silti aikuisilla ihmisillä on hankaluuksia tajuta tätä.

Ehdotan siis, nuoret ja vähän vanhemmatkin ressurtoverini ynnä muut Pärskeitä lukevat, että ryhdymme vaatimaan korjausta järjestelmään. Emme suostu olemaan ratatta epäreilun yhteiskunnan koneistossa, emmehän?

Ihan aluksi näin käytännössä riittää, että annamme arkielämässämme oikeille sairauksille ja ongelmille niiden vaatiman kunnioituksen. Esimerkiksi Aspergerin syndrooma ja ADHD ovat merkittäviä neurologisia poikkeavuuksia, joiden piirteitä omaavilla voi olla huomattavia vaikeuksia selviytyä arkielämän haasteista. Huonot päivät, erilaiset oppimistyyliä ja vaikkapa araknofobiat saa ja pitää ottaa huomioon, mutta eri syystä. Ei sen takia, että niille on annettu sairausluokitus, vaan koska olemme kaikki ihmisiä.

Television

Watching television is a merry past-time known to all. But there is a terrible plague looming over the essential tool for every couch potato out there. TATU KÄHÄRÄ

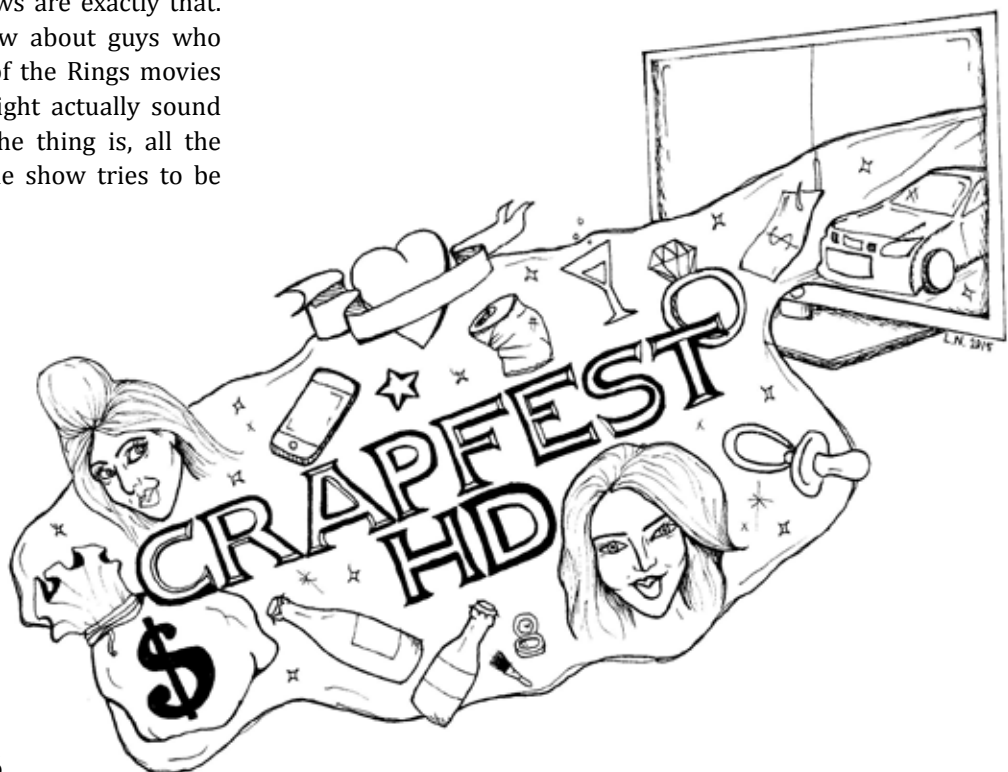
I would imagine many people like to watch television. Some might even watch reality TV. Yes, reality TV. Remember it now kids, so that when you hear it again you won't forget to throw your TV out the window and go question mankind's right to exist anymore. Because, if you ask me, reality TV is the worst thing that happened to us since the invention of banana containers and pineapple as a pizza topping.

Some time ago television was a respectable form of media. But then everything changed when the fire nation... I mean reality TV attacked. Reality TV, for those who don't know, is the way to see into the lives of pointless celebrities and people who want to become pointless celebrities. And nowadays those include people from truck drivers and pawn shop owners to regular people doing stuff like giving birth or getting married. And don't get me wrong, I don't have anything against truck drivers. It's just that when I find them on my face every time I turn on the TV it starts to get a little annoying.

I might actually enjoy reality TV if it wasn't garbage. But the problem is that all reality shows are exactly that. For example, Duck dynasty. It's a show about guys who have beards longer than all the Lord of the Rings movies combined hunting ducks. Now that might actually sound like something worth watching. But the thing is, all the characters and drama are scripted. The show tries to be

reality, but fails. How is that even possible? Because you can't script reality. These duck people aren't actors, and so you shouldn't be crafting a story for them to play in. If you want duck people, make a documentary. If you want a duck movie, hire some people who know what they're doing. And that is exactly where the problem lies: Real programs cost money. To make a reality show, all you need is a camera and some people who want to be famous for nothing. And there is a surplus of both.

The thing that annoys me the most, though, is the space reality TV takes from real programs. If you want reality TV so much, why not make a channel dedicated to it? You could call it the Crapfest HD. And don't even get me started on what happened to the History Channel. Let's just say that the name doesn't really describe the channel's content. But again, don't get me wrong here. If you really do enjoy reality television, go ahead and have fun. I mean who am I to judge? But first, just tell me with a straight face that "Keeping up with the Kardashians" is a great show.

Ressut Kiinassa

Uuteen maahan matkustaminen on aina eräänlainen seikkailu: uusi kulttuuri jännittää, mutta hyvällä tavalla. Keväällä 2015 joukko ressuja pakkasi kampsut kasaan ja matkasi kohti Kiinaa. Erot Suomen ja Kiinan välillä olivat silmiinpistäviä kiinnostavalla tavalla. Erilaiseen ruokaan ja tapoihin olimme osanneet varautua, mutta yllättäviä eroavaisuuksia tuli silti vastaan.

Pekingissä liikenne on kaoottista, mutta kuin ihmeen kaupalla se tuntuu toimivan. Suurkaupungin valtavat autotiet ovat päivisin täynnä kulkuneuvoja, mutta suuri risteys muuttuu yöllä parkkipaikaksi ja tyhjenee taas aamuksi ruuhkan tieltä. Jalankulkijoiden on hyvä kiinnittää huomiota liikenteeseen, sillä autojen määrä on uskomaton Suomeen verrattuna.

Suuren asukasluvun vuoksi autoilua rajoitetaan. Autot ovat kohtuullisen halpoja – ja uusia – mutta rekisteröinti voi maksaa jopa viiden vuoden palkan, ja niitä myönnetään vain rajoitettusti, arpomalla. Rekisterikilpi kertoo, milloin autolla saa ajaa. Joka viikko on yksi päivä, jolloin liikenteessä ei saa olla autoja, joiden rekisteriotteessa on tietyt merkit.

Metro on julkisista kulkupeleistä toimivin. Se on halpa ja ulottuu niinkin kauas esikaupunkiin, että matka saatetaan kestää jopa puolitoista tuntia. Metroon mentäessä on turvatarkastukset ja paikalla olevat vartijat läpivalaisevat laukut. Ruuhka-aikaan jonot tarkastuksiin saattavat olla pitkiä, mutta liikkuvat silti rivakasti hyvän järjestelyn ansiosta. Suurissa turistikeskuksissa, kuten Kielletyssä kaupungissa, jonottaminen onkin vaikeampaa ja välillä tuntuu, että jää suurien ihmismassojen jalkoihin.

Peking on suurkaupunki, jonne maaseudulla asuvat kiinalaiset – joiden elintaso voi erota suurkaupunkilaisten

elintasosta huomattavasti – tekevät matkoja. Me vaaleat pohjoismaalaiset olimme yllätykseksemme hyvinkin suosittu kuvauskohde. Temppeilit ja puutarhat ovat päivittäin täynnä väkeä: paikalla on niin paikallisia eläkeläisiä aamuvieritytellyllä kuin turisteja muualta Kiinasta.

Kiinalaisten työ- ja opiskelumoraali ja -tavat eroavat suomalaisista. Koulussa opiskelijat kuuluvat omiin opiskelijakuntiinsa, joista jokaisella on oma teemaväri ja vaakuna. Koulupäivät ovat pitkiä ja oppituntien lisäksi kampuksella on kerhotoimintaa. Itsenäisen opiskelun lisäksi on tuki- ja lisäopetusta koulun ulkopuolella. Kilpailu jatko-opintoihin on Suomeen verrattuna suurta. Lukion ulkopuolella järjestetään päättökoe, GaoKao, joka vastaa Suomen ylioppilastutkintokoetta. Yliopistoihin ei pääasiassa ole pääsykokeita, vaan sisäänpääsy perustuu lukion päättöarvosanoihin. Työelämässä taas on tärkeää edetä uralla ja saada paljon rahaa, jotta lapset saataisiin hyviin opiskelupaikkoihin, ehkä jopa ulkomaille. Paikalliset ihmettelivät meidän suomalaisten tappaa lopettaa työt jo viideltä.

Vierailumme oli matka, jollaisen kokee vain kerran elämässä, niin kuluneelta kuin se kuulostaakin. Sukeltaminen suurkaupungin yhteiskunnan keskelle ei ole niin yksinkertaista, kuin voisi kuvitella, mutta sen on kokemuksena uskomaton. Viikossa ei voinut kokea kaikkea mutta oli mahdollonta olla oppimatta uutta – ja se onkin elämässä parasta.

Check Yui Ip, Linnea Koponen, Karita Ihto

Kuvassa Ressujen seurue vuorilla

Peking eli sinne ja takaisin

Ressusta lähti keväällä 12 oppilasta ja kaksi opettajaa viikon vierailulle Pekingiin yhteistyöprojektissa Renminin yliopiston lukion (The High School Affiliated to Renmin University of China, lyhyesti RDFZ) kanssa. Kiinalaisen ystävyyskoulumme seurue kävi edellisenä syksynä Suomessa, ja nyt oli meidän vuoromme matkustaa toiselle puolelle maailmaa sukeltamaan aivan uuteen kulttuuriin.

Ryhmämme saapui Pekingiin aikaisin aamulla ja lähti kentältä bussilla suoraan koululle. Siellä isäntämme, jotka olimme syksyllä majoittaneet koteihimme, ottivat meidät vastaan, ja vietimme kaksi päivää heidän kanssaan. Jokaisella oli omat ohjelmansa, mutta viikonloppu isäntäoppilaan perheen kanssa sujui kaikilla hyvin. Kiinalaiset oppilaat asuivat Suomessa koko viikon isäntiensä kodeissa, kun taas me elelimme arkipäivät koulun omassa asuntolassa, joka käytännössä vastasi hotellia – huoneissa oli jopa omat hiustenkuivaimet!

Koululla meidät tutustutettiin heti aluksi kampusalueeseen ja koulun omaan museoon. Kampuksella toimivat yläaste ja lukio, ja kansallisen oppimäärän lisäksi koulussa voi käydä IB-linjaa. RDFZ:n opetuspuitteet ovat suomalaisen näkökulmasta uskomattomat: koululla on erilaisia laboratorioita ja tiloja melkein kaikille aineille, minkä lisäksi kampuksella on muun muassa kuplahalli, konserttisali sekä oma observatorio. Katsoimme myös koulun esittelyvideon, jossa kerrottiin RDFZ:n useista menestyneistä oppilaista ja

koulun suhteista muihin huippukouluihin. Pääsimme ensimmäisenä päivänä osallistumaan koulun lipunnostoseremoniaan, jossa saimme kunnian olla samalla tasanteella opettajien ja rehtorien kanssa. Vasta tällöin, opiskelijamasan täyttyessä urheilukentän ja asettuessa siisteihin jonoihin, aloimme saada käsitystä koulun suunnattomasta mitakaavasta.

Pääsimme koululla halutessamme osallistumaan tavallisille oppitunneille, mutta meitä varten oli myös virallisesti järjestetty liuta yksityisiä tunteja. Kävimme kiinan kielen oppitunnilla, teimme omat nimileimasimet ja muoviluvaharuusut sekä leikkasimme paperista perinteisiä kiinalaisia koristeita. Tunnit olivat hyvin mielenkiintoisia ja opettajat selvästi ammattitaitoisia, vaikka englantia heistä osasivatkin kunnolla vain IB-opettajat.

Kävimme matkan aikana myös monissa Pekingin kuuluisimmissa nähtävyyksissä. Meillä oli oma opas, joka selitti kohteiden historiaa ja kertoi kiinalaisia faabeleita esimerkiksi norsusta, jolla on etäinen yhteys Syrakusan kaduilla vaatteita juoksennelleeseen hydrostatiikan isään. Vierailimme esimerkiksi Taivaallisen rauhan aukiolla, Kielletyssä kaupungissa, Kesäpalatsissa, Kiinan muurilla sekä Nanluoguxiangissa, jossa oli paljon pieniä ja suloisia kaupoja, joissa saattoi tehdä erilaisia ostoksia. Pekingissä liikennesäännöt vaikuttavat ennemminkin suuntaa-antavilta suosituksilta eivätkä ruuhkat ole ollenkaan tavattomia, mutta liikuimme syntyvässä hallitussa kaaoksessa paikasta toiseen yllättävän sujuvasti.

Matkamme oli ainutlaatuinen tilaisuus tutustua Kiinan tapoihin ja nähtävyyksiin, ja otimmekin siitä kaiken irti. Perheen kanssa vietettynä viikonloppuna saimme aidosti maistaa kiinalaista elämäntapaa ja kulttuuria. Jopa Kiinan verkkosensuurista johtunut pakkoeristys somesta osoittautui lopulta positiiviseksi seikaksi matkamme kannalta; Internetin ihmemaan menettämä huomio ohjautui ympäröivään elämään ja toisiin ihmisiin. Projektin tarjosi itse kullekin korvaamattomia kokemuksia ja muistoja, vaikka kohtasimmekin idän ihmeet vaivaisen viikon ajan.

Hanna Haurinen ja Risto Miinalainen

Ressun autokoulu

Olisiko aika aloittaa ajokortin hankinnan mietiskely? Ressussa ajokortin ajaminen käy helposti koulun ohessa. Kävimme haastattelemassa Ressun autokoulun uutta porukkaa. Yksilöllinen opetus, jossa otetaan huomioon oppilaan mielipiteet ja tunteet luo laadukkaan ajo-opetuksen, sanovat Ressun autokoulun uudet omistajat. LILIAN LUO, SUVI HÄÄRÄ

Kun vuoden vaihteessa Ressun autokoulun vanhat omistajat siirtyivät pois, Matti ja Satu ottivat Ressun autokoulun huostaansa. On vienyt aikaansa tutustua opettajiin ja opiskelijoihin, sillä me olemme täällä omassa kopissamme, mutta kuitenkin vähitellen uudet naamat tulevat tutuiksi, sanoo Matti.

Uuden autokoulun tavoitteena on tarjota laadukasta opetusta. Jokainen nuori on erilainen, joten ei ole yhtä tapaa lähestyä opettamista. Molempien ajo-opettajien mielestä oppilaslähtöisyys on erittäin tärkeää opetuksessa: "Opetus menee aina sen mukaan, että kuka siinä on minun vieressäni ja siten minä opetan. Kuunnellaan ihan oikeasti mitä oppilas haluaa ja miltä hänestä tuntuu." Ressun autokoulussa pyritään siihen, että ajokortin suorittaminen käy helposti, häiritsemättä lukio-opiskelua: esimerkiksi hyppytunteja on mahdollista hyödyntää. Ressun autokoulussa käytetään myös virtuaaliopetusta, jonka ohjelmisto analysoi oppilaan ajoja liikenteessä ja pystyy antamaan palautetta, joka saattaisi muuten olla vaikea havaita.

Matin ja Sadun mielestä ajokortin hankkiminen kannattaa ehdottomasti, sillä vaikka tässä elämän vaiheessa sitä ei pitäisi tärkeänä, siihen todennäköisesti tulee tarvetta josain vaiheessa, esimerkiksi silloin, kun on perhe ja lapset pitää viedä harrastuksiin. Nuorena on kuitenkin helpompi ajaa, kun on enemmän aikaa käytettävissä eikä ole niin arka uusia asioita kohtaan, Matti kommentoi. Jotenkin vanhem-

pana uuden omaksuminen ei ole samanlaista kuin nuorena. Sen lisäksi ajokortti antaa enemmän liikkumisen vapautta ja siitä on ehdottomasti hyötyä työelämässä.

Satu ja Matti näkevät ajokorttilain uudistuksen positiivisena muutoksena, sillä kolmivaiheinen koulutus antaa enemmän aikaa ja materiaalia oppilaille ajotaidon omaksumiseen. Pakollisen opetuksen lisääntyminen ja siten työ määrän kasvu tarkoittivat, että hintoja jouduttiin luonnollisesti nostamaan, Satu kommentoi. Vaikka media kirjoittaa paljon siitä, miten kallis ajokortti on, esimerkiksi meillä on halvempi ajokortti kuin Virossa, jos keskipalkka suhteutetaan Suomen oloihin, Matti lisää.

Ressussa autokoulun opetus on sujunut sujuvasti, ressut ovat ihan ehdottomasti vastuullisimpia oppilaita joita olen oman urani aikana törmännyt, Satu ja Matti kehuvat.

"Opetus menee aina sen mukaan, että kuka siinä on vieressäni."

Oppilaan näkökulma:

"Valitsin Ressun autokoulun, koska se on lähellä, enkä ole katunut valintaani. Mielestäni opetus on interaktiivista ja todella kiinnostavaa ja tahti (tunnit kaksi kertaa viikossa) on sopiva. Ajotunnit on helppo sopia omien hyppytuntien ajaksi, mikä helpottaa kiireisen ressun arkea."

Sofia Backlund, 14IBA

The Ressu Driving School

Is it time for you to start considering a driver's license? In Ressu, driving your license fits easily into your schedule. Emphasis on the consideration of the feelings and thoughts of each student creates a quality driving lesson, say the new owners of the Ressu driving school.

The goal of the school is to offer high quality teaching that focuses on the needs of the individual student. They strive to give you the chance to acquire your licence without interrupting your studies, for example it is possible to utilise your skips for driving lessons. The driving school also uses virtual teaching, which analyses the student in traffic and

gives feedback which could otherwise be easy to miss.

In the teacher's point of view it is definitely worth the trouble to get a driver's licence, as it will most likely be needed in the future, for work purposes or if you have children to take to, for example hobbies. Also it gives you the freedom to transport yourself where you want instead of relying on others to do so for you. It is easier to acquire new skills when you are younger and you are less prone to be scared of new challenges.

For those interested in getting their licence, but do not speak Finnish, lessons are also provided in English by Satu Kauppila.

Opettajat:

Satu Kauppila (kuvassa):
28-vuotias, valmistunut lokakuussa
2014, opettaa myös englanniksi.

Matti Juutinen:
49-vuotias, valmistunut 1989, ko-
kenut liikenneopettaja ja yrittäjä.

With Love, Liesel

MARTTA LUOMA

"Where's your sister, Marise? She heard somebody behind her. She didn't answer, just continued to run and dance on the sidewalk. She had been quiet for weeks already and nobody knew why. She looked sad and happy at the very same time.

People thought that she had some serious problems and she was going crazy and she should be held inside at least four walls in a hospital. Some told her that and she was quiet, didn't answer. Just looked at those curious people with her dark brown eyes. Her eyes were just as beautiful as her mother's were. As dark as the darkest winter in the north. And she continued dancing and running through the city. She didn't care about others' opinions. She knew how to keep her tears invisible.

"She's looking for someone." Said an old sailor in the harbour while the girl jumped around there. She just closed her eyes and continued her journey without noticing anything. Her hair and her old dress were wet and the dangled bottom of her right shoe left only half a footprint to the ground while she run away. She was gone when the sun set and she came again when the sun rose early at the morning. Her white dress turned to grey after a short time in the rainy city. She always left as fast she had come. One day the old tailor of the city gave her a new dress.

She didn't say anything, she was quiet and withdrawn. There was a slight smile on her dark and unclean face. She carefully touched the silk and satin of the dress, she took a few paces to see herself from the mirror in her dress. And in a second, she took her old dress and her little bundle and ran away. It was late at night and she ran towards the port of the city. She ran, and let her new dress flutter in the wind from the mountains. She felt how it started to rain and the drops hit her delicate body. She felt chills going from her back towards her feet. She ran faster and reached the port of the city. She hid her tears once again.

"She's the girl whose sister left for a long journey!" Knew the old guard at the city's gate. The young girl stumbled and hurt her left knee. She got a grip of herself and took her bundle to her hand once again. She closed her eyes and ran through the city gate. She felt free. Now she could be alone. Nobody knew anything about her. She ran until she found a shady place in a valley and took her shoes off and lay down.

The sun rose, and so did she. A farmer nearby noticed her hurry and asked something. "What is making you so sad my dear?" He asked quietly.

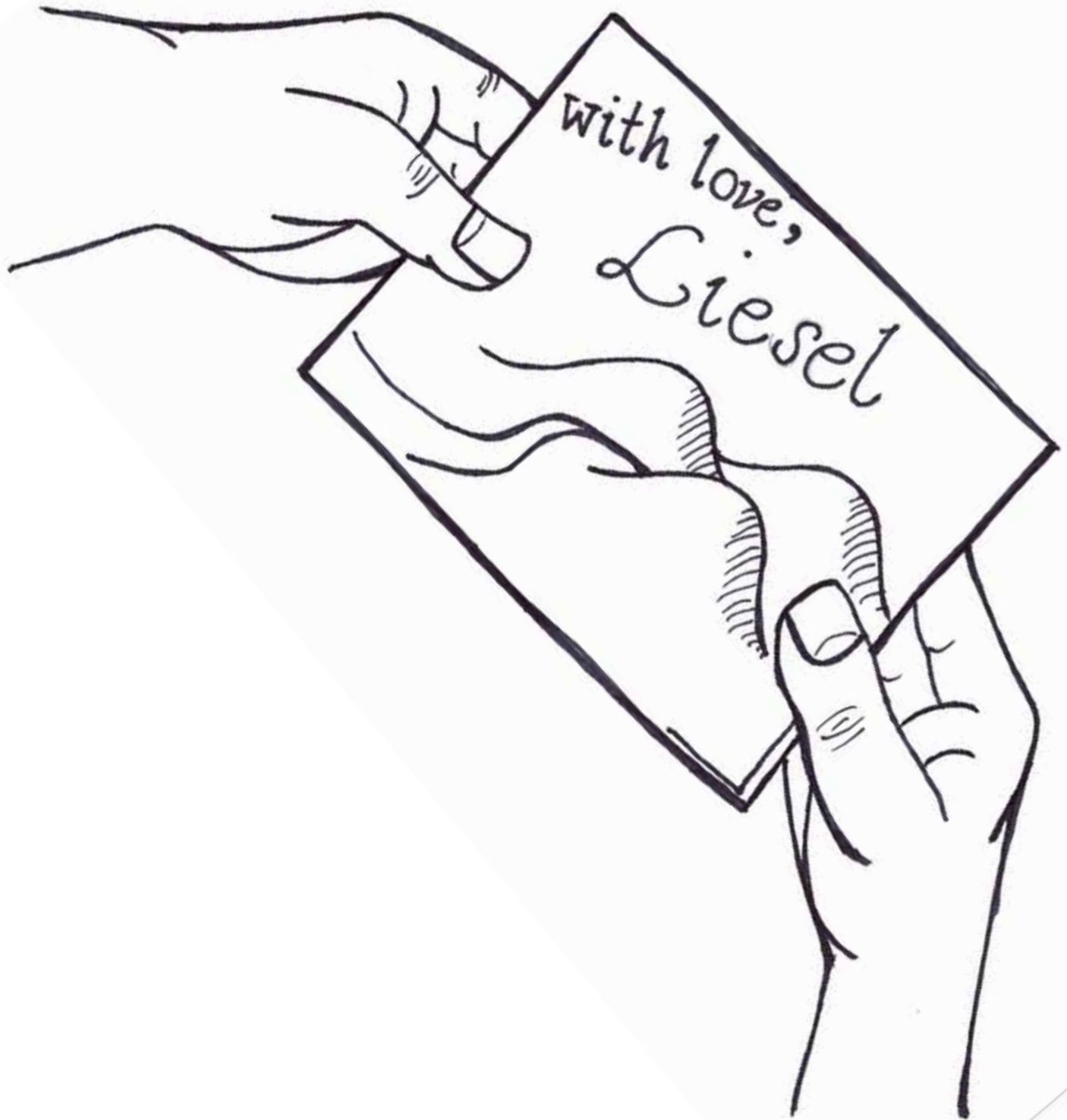
First time in weeks the girl stopped. She stared at the farmer and played with the apron of her dress. She cried softly.

She realized where she was. And crying. In the front of someone. She ran. Faster than ever before. And longer than ever before. She reached the mountains when sun set and she stopped by a tree down a mountain. She closed her eyes.

*"I'll come back Marise!" I'll just go and see the life on the other side of the mountains. See, if the sun is shining there. See, what the world looks like up from the mountains. I'll come back and take you with me soon darling. I promise I'll send you a letter from there, my sister.
With love, Liesel."*

Suddenly she woke up and realized that it had been a dream. She put her shoes on and continued running. She took one step at a time and started to climb up the mountain. She felt pain in her hands and legs while the plants and stones tore her skin. She felt how her hands became full of blisters. She felt how her bundle started to feel heavier after every step. She felt how her heart rate started to rise and it became harder to breath.

But she knew that somehow she would find her sister.

Plague Inc. Evolved

Jännityselokuvan premissi on pelinä ainutlaatuinen kokonaisuus. TATU KÄHÄRÄ

Muistan kolmisen vuotta sitten hankkineeni lontoolaisen Ndemic Creationsin kehittämän Plague Inc. -nimisen pelin juuri saamalleni iPadille. En ollut ihan varma mistä pelissä oli kyse, mutta kaverit olivat suositelleet sitä, joten päätin sijoittaa muutaman euron. Onneksi rahat eivät valuneet hukkaan, sillä kyseessä oli harvinaisen innovatiivinen strategiapeli koko ihmiskunnan hävittämisestä.

Vaikka kiinnostukseni Plague Inc:iin katosi muutamassa kuukaudessa, päätin palata sen pariin äskettäin, sillä nykyään siitä on saatavilla uusi ja päivitetty versio tietokoneelle: Plague Inc. Evolved. Tämä astetta tyyriimpi kokonaisuus lupaa valtavasti uusia ominaisuuksia, kuten monin-pelin, mahdollisuuden luoda omia skenaarioita, loistavat grafiikat ja paljon muuta. Onko se pyytämänsä 13,99 € arvoinen? Se jää nähtäväksi.

Käytännössä Plague Inc:in idea on siis koko ihmiskunnan hävittäminen maapallolta. Peli alkaa taudin valitsemisella, ja erilaisia vaihtoehtoja on paljon aina bakteereista ja viruksista aivomatoihin ja valkokankaaltakin tuttuun apinoiden älykkyyttä kohentavaan tautiin. Kun päästään itse peliruutuun, aluksi valitaan valtio, jossa tauti syntyy. Tautia ei voi suoranaisesti kontrolloida itse, vaan sitä ohjataan kehittämällä sen ominaisuuksia DNA-pisteillä, joita saa ihmisten tartuttamisesta ja tappamisesta, mikä on hyvin innovatiivinen tapa pelata strategiapeliä. Näillä pisteillä ostettaviin ominaisuuksiin kuuluvat erityisominaisuudet kuten kylmänsietokyky, oireet kuten kutiaminen tai oksentelu, ja levityskeinot kuten kyky levitä vaikka hyönteisten välityksellä. Erilaisia evoluutioyhdistelmiä on siis satoja.

Peli vaikuttaa aluksi yksinkertaiselta, mutta ensivaikutelma voi hämätä. Jos taudin oireet ilmenevät liian nopeasti, ihmiset voivat huomata sen ja kehittää lääkkeen ennen aikojaan. Jos taas odottaa rauhassa, että on tartuttanut kaikki 7 miljardia ihmistä, loppuvat DNA-pisteet todennäköisesti kesken eikä taudista voi kehittää tappavaa ajoissa. Ihmiskunta ei siis ole täysin avuton joukko, ja vastalääke taudille

kehitetään hyvinkin nopeasti.

Muuten Plague Inc. vaikuttaa aika loistavalta, mutta itse pelaaminen koostuu kuitenkin vain kartan tuijottamisesta ja sinne ilmestyvien DNA-kuplien poksauttelemisesta, mikä on selvästi kosketusnäytölle suunnitellun mobiilipelin peruja. Saman voi huomata pelin käyttöliittymässä: Taudin päivittämisruutuun pääsemiseen tarvitaan useampi klikkaus, vaikka ruudulla on paljon ylimääräistä tilaa. Myös eri valtioiden tarkempien tietojen selaaminen on yhtä tuskaa, koska kaikki informaatio on kätkeytyneenä lisäklisuttelun tai vihjelaatikoiden taakse.

Yhden pelin voi pelata maksiminopeudella jopa var-tissa läpi, mikä taas juontaa mobiilipelitaustoista. Tämä tekee Plague Inc:istä hyvän taukoajanviihteen. Peliä voi kuitenkin pelata varovaisemminkin, joten ihmiskunnan tuhoamiseen voi käyttää juuri sen verran aikaa kuin haluaa.

Pelin tautivalikoima on laaja, mutta aluksi valittavana on vain bakteerityyppi, ja seuraava tauti avautuu pelattavaksi aina kun voittaa pelin edellisellä. Tämä tietysti lisää pelin käyttöikää, mutta on ärsyttävää, että pitää tappaa koko ihmiskunta juuri sienellä ennen kuin saa aivomadon käyttöönsä. Siksi olisi ehkä parempi jos voittaessa saisi itse valita, minkä taudin seuraavaksi avaa.

Plague Inc. on ainutlaatuinen strategiapeli, joka tarjoaa tavallisesta poikkeavan pelikokonaisuuden. Loistava visuaalinen anti ja levotonta tunnelmaa luova musiikki yhdistettynä ajatukseen ihmiskunnan tuhoamisesta omakätisesti saavat lopulta aikaan häiritsevän tyydytyksen tunteen. Tähän ei kovin moni peli pysty.

Vaikka PC-versio tarjoaa kyllä parempia grafiikoita ja uusia ominaisuuksia, suosittelen kuitenkin kymppin halvempaa mobiiliversiota Evolvedin ylitse jos sattuu tabletin omistamaan. Mutta täytyy muistaa, että tietokoneversio on vielä kehitysvaiheessa joten päivityksiä on tiedossa. Sitä odotellessa taidan tästä lähteä aiheuttamaan uutta sukuputtoa.

Kerbal Space Program

”Kerbin, meillä on ongelma.” RISTO MIINALAINEN

Kerbal Space Program (lyhyesti KSP) on meksikolaisen Squadin kehittämä ja keväällä betasta poistunut avaruuslentosimulaattorin ja rakenteluhiekkalaatikon yhdistelmä, jossa ylläpidetään ikiomaa avaruusohjelmaa. Pelaaja rakentaa itse omat aluksensa pelin tarjoamista osista ja ohjaa niitä ympäri pelin kuvitteellista (vaikkakin suuresti omaamme muistuttavaa) aurinkokuntaa.

Pelitiloja on kolme: Sandbox-tilassa kaikki osat ovat

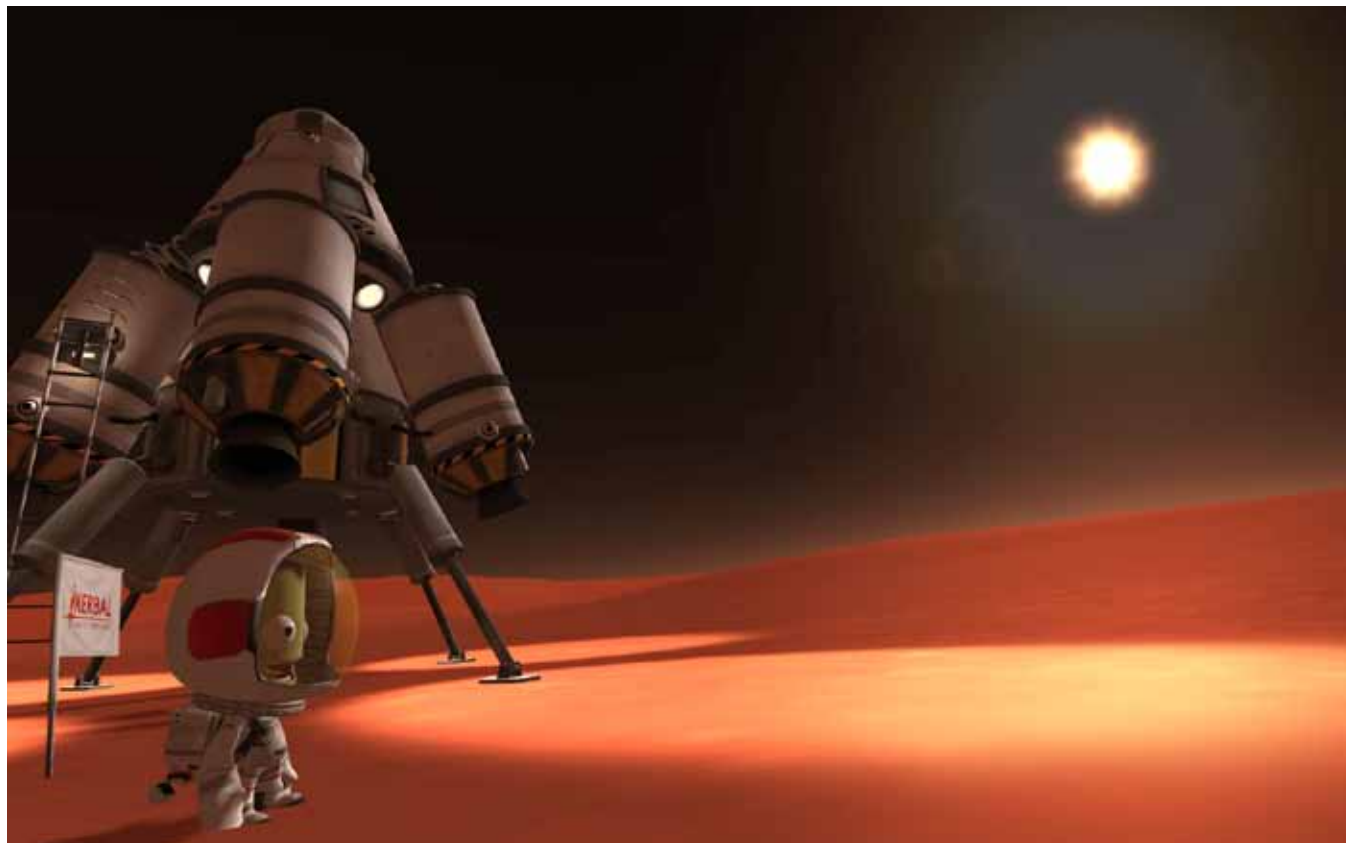
käytössä heti alkuun, kun taas Science-tilassa ne avataan vähitellen tieteellistä kokeista saadulla tieteellä. Career-tilassa pelaaja joutuu edetäkseen huolehtimaan myös rahoituksesta ja maineestaan. Lisäksi pelissä on kourallinen erilaisia skenaarioita, mutta muuten pelillä ei ole minkäänlaista päämäärää tai lopetusta, ja KSP ohjaakin pelaajan etenemistä ainoastaan Career-tilan rahoitusta tarjoavilla tehtävillä.

Tarinan sijaan KSP:n vahvoja puolia ovat sen avoin

maailma, alusten ja kerbonauttien vapaa ohjaaminen sekä aina vain kunnianhimoisempien rakennelmien kehittäminen. Pelin pehmeän kuoren alta paljastuu kuitenkin kovaa tiedettä, ja pelaamalla oppiikin paljon avaruuslentojen toiminnasta. KSP:n realistinen fysiikkamoottori on herättänyt todellisten avaruusjärjestöjen huomiota, ja Squad on jopa kehittänyt yhteistyössä NASAn kanssa skenaarion, jossa kerbalien kotiplaneettaa lähestyvä asteroidi on ohjattava pois törmäyskurssilta.

Moitteita KSP ansaitsee lähinnä teknisestä toteu-

tuksesta: grafiikat ja erityisesti käyttöliittymä ovat kaukana silmiä hivelevistä, minkä lisäksi pelikokemusta nakertaa fysiikkasimulaation (tai jopa pelin) ajoittainen epävakaus. Oppimiskynnys on rakettitiedepelille osuvasti hyvin korkea, mutta pelin tarjoamat oppaat keskeisimpiin toimiin ontuvat. Kaikesta tästä huolimatta KSP on kuitenkin aivan loistava peli, eikä sen hintakaan huimaa päät. Tämä hieman huolimattomasti hiottu timantti onnistuu herättämään jokaisen sisäisen avaruusinsinöörin pysyen samalla erittäin viihdyttävänä.

© Squad 2011–2015,
kerbalspaceprogram.com

Let It Snow

LOTTA RUHA

During the hot days of summer I wanted to prepare myself for the cold days ahead. So, I bought this book called *Let It Snow: Three Holiday Romances* by a trio of writers: John Green, Maureen Johnson and Lauren Myracle. Each one of the authors has their own individual story.

All of the stories are set in a small town in the USA called Gracetown. There they have the worst blizzard in fifty years which stops all traffic and people from moving. On Christmas night a train heading to Florida suddenly stops at Gracetown, unable to continue its journey because of the weather. Some of the passengers choose to go wonder outside. This sets a series of events that turns people's hearts and changes their lives in this small town forever.

I'm not really into reading this kind of cheesy romantic novels, but this one won me over with its unique style and humor. The thing I really enjoyed was that the stories were connected to each other in many little ways. It was also fascinating to see the difference in the three authors' language. *Let It Snow* is a New York Times bestseller and has gotten many amazing reviews. Come on, read this book and get to the holiday cheer before everyone else!

Syyspäivän herkutteluhetki

Cozy autumn day meals

Mikä olisikaan parempi tapa hemmotella itseäsi koleana syyspäivänä kuin lämmin keitto ja maukkaat pannukakut? Ja mikä parasta, näissä resepteissä on käytetty vain kasvipäisiä ainesosia! / What a better way to treat yourself on a cold autumn day than making warm soup and tasty pancakes? And the best thing is that these recipes only use plant-based products!

ELLA KOKKOLA, JASMIN MYLLÄRI & IIDA LEHTO

Punajuurikeitto marinoiduilla pavuilla / Beetroot soup with marinated beans

3-4 annosta / Serves 3-4

14 pientä punajuurta / 14 small beetroots
1 tlk kookosmaitoa / 1 can of coconut milk
2 rkl paprikajauhetta / 2 tbsp paprika
1 rkl korianteria / 1 tbsp coriander
2 tl basilikaa / 2 tsp basil
2 tl kanelia / 2 tsp cinnamon

Ohjeet / Instructions

1. Pese punajuuret ja keitä niitä noin tunnin verran kunnes ne ovat pehmeitä.
2. Ota punajuuret levyltä ja kuori ne.
3. Soseuta punajuuret sauvasekoittimella ja laita ne takaisin levyille miedolle lämmölle. Lisää kookosmaito, mausteet ja sekoita.
4. Lämmitä keittoa muutama minuutti ja tarjoile marinoitujen papujen kanssa.

1. Wash beetroots and boil them for about an hour or until soft.
2. Take the beetroots off the stove and peel them.
3. Mash beetroots with an electric mixer and put them back on a warm stove. Add coconut milk, spice and mix.
4. Heat the soup for a few minutes and serve together with marinated beans.

Marinoidut pavut / Marinated beans

1 prk papusekoitusta (285 g) / 1 carton bean-mix (285 g)
2 rkl balsamicoa / 2 tbs balsamico
1 rkl soijakastiketta / 1 tbs soy sauce
1 rkl paprikajauhetta / 1 tbs paprika
1 tl korianteria / 1 tsp coriander
1 tl kanelia / tsp cinnamon
1 iso vihreä chili siemenineen / 1 big green chili

Ohjeet / Instructions

1. Huuhtelee pavut ja laita ne kulhoon.
 2. Lisää mausteet ja hienonnettu chili joukkoon.
 3. Anna marinoitua jääkaapissa noin puoli tuntia.
1. Rinse the beans and put them in a bowl.
 2. Mix spices and chopped chili with the beans.
 3. Let the beans marinate in the fridge for about half an hour.

Banaanipannukakut / Banana pancakes

15 pannukakkua / 15 pancakes

2 kypsää banaania / 2 ripe bananas

4 dl kaurajauhoa tai kaurahiutaleita / 4 dl oat flour or oatmeal

4 dl kasvimaitoa / 4 dl plant-based milk

1,5 tl vaniljasokeria / 1.5 tsp vanilla sugar

kookosöljyä / coconut oil

Päälle / Serve with

kookoskermaa tai kookosmaidon paksua osaa / thick coconut milk

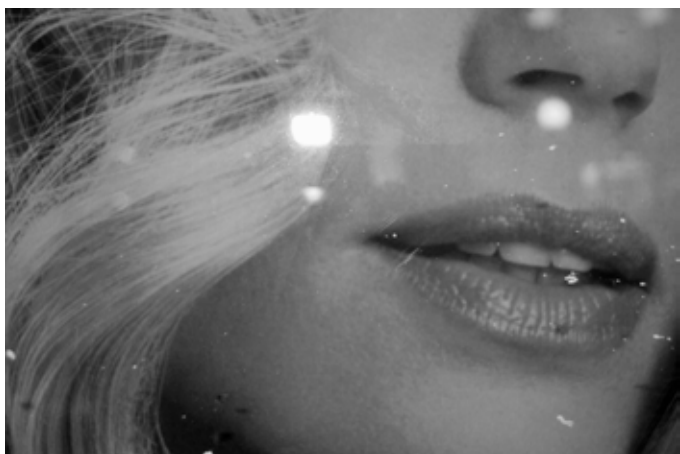
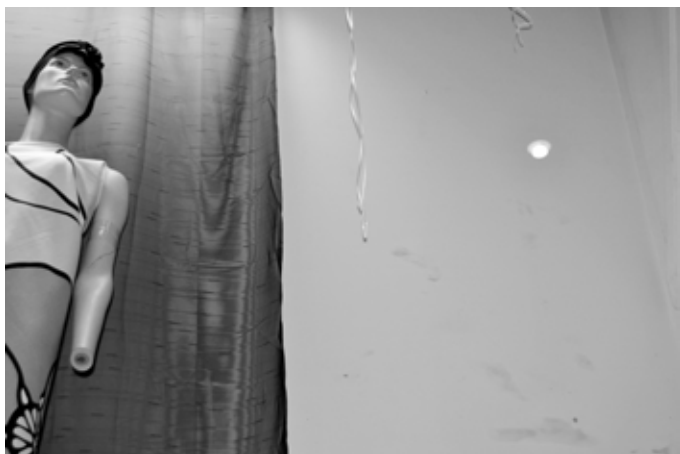
jäisiä mustikoita / frozen blueberries

Ohjeet / Instructions

1. Soseuta kaikki ainekset tehosekoittimessa tai monitoimikoneessa. Jos käytät kaurahiutaleita hienonna ne ensin jauhoiksi ja lisää sitten loput ainekset.
2. Kaada taikinasta pieniä osia kookosöljyllä voideltuun pannuun ja paista kummaltakin puolelta muutama minuutti.
3. Tarjoile jäisten mustikoiden ja kookoskerman kanssa.

1. Puree all ingredients in a blender or food processor. If you are using oatmeal, grind it into flour first, and then add to the remaining ingredients.
2. Pour the dough in small proportions onto a pan greased with coconut oil, and bake for a few minutes on both sides.
3. Serve with frozen blueberries and coconut milk.

Salama paljastaa rumat tarrat

AATOS KETVEL

Aurinko nousee syyskuun Helsingissä puoli seitsemältä. Tänä aamuna toiveenani on todistaa heräävä Helsinki. Nousemisen aamuyön ensimmäiseen junaan ja saavun Kalevankadulle mukanani ystäväni kamera ja oma termokseni. Olispa siinä enemmän kahvia.

Tänä aamuna abit vaeltavat ylioppilaskuunteluihin.

Ilma tuntuu sieraimissa kylmältä. Autiolla kadulla ei ole ketään säikähtämässä kirkasta salamaani. Ainoat silmäparit ovat mallinukkejen ja mainosten naisten hyytävän tyhjä katseet. Kalevankadun tytöt eivät hymyile minulle vaan pitävät suutaan veltona niin että etuhampaat näkyvät kiavasti.

Hiljaisuus melkein huumaa.

Salama välähtää sinisen liikennemerkkin pinnassa. Sprinklerikeskuksen kyltti on lohjennut kahtia. Sisäpihat porttien takana eivät ole töhryistä puhtaita. Kaikki epäkoh-

dat katukuvassa ovat erityisen selviä salamani valossa. Salama paljastaa valvontakamerat, rumat tarrat ja kaatuneet kyltit.

Paljoa nähtävää täällä ei ole. Kello on liian vähän, rampaan nyt vain katuamme päästä päähän. Ostan kahvin Fredan kulmakaupasta. Palaan Kalevalle.

Puolta vaihtaessani joudun väistämään nousevan aamun ensimmäisiä autoja. Ensimmäinen ihminen katoaa Uffiin – avaavat parin tunnin päästä.

Ensimmäiset valuvat kohti koulua.

”Kuolema tulee ensimmäisenä mieleen”, abi kertoo tuntemuksiaan englannin kuuntelusta.

”Tämäkin voi uusia”, toinen toteaa.

Salama ei enää paljasta mitään, ei näytä hyvältä. Laitan sen pois. Aurinko valaisee jo.

Aamu on laskeutunut Kalevankadulle.

Polku

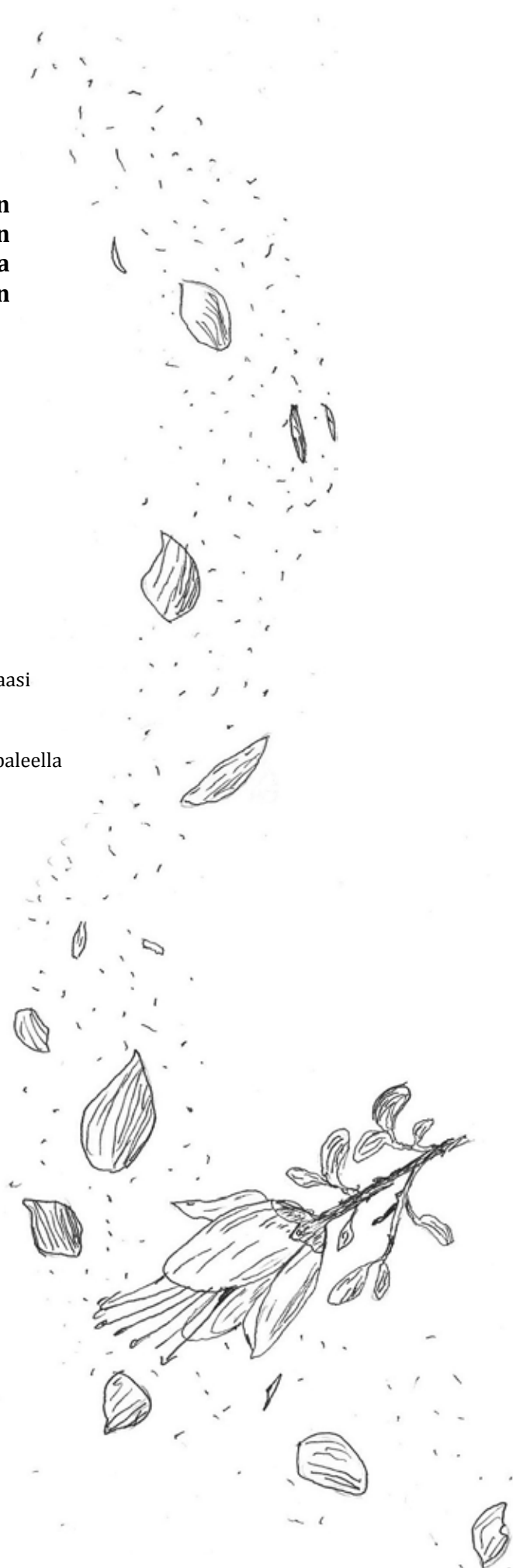
Runous on loppujen lopuksi erilaisten yksittäisten kirjainten ja välimerkkien sarja. Vain ulkopuolinen tarkkailija voi antaa sille arvon tulkinnallaan. Taidetta ei voi tehdä taiteen vuoksi, mutta sitä voi tehdä ihmisten vuoksi. MIKAEL HITRUHIN

Olen jonglööri, jolla on monta palloa ilmassa
Yritän saada niitä kiinni, mutta niitä on aina yksi liikaa
Siltikin sen viimeisen pallon saaminen,
on niin kovin palkitsevaa
Sen vuoksi pyrin kehittymään,
Jotta voin heittää mahdollisimman monta palloa ilmaan,
sinä lyhyenä aikana, mikä minulle on näyttämölle suotu.
Ehkä joku tulee muistamaan esitykseni.

Olen vaeltaja pitkällä matkalla, mutta jokaisella matkalla on päämäärä
Mutta ehkä matkan kauneus on riippumaton siitä?
Ehkä matkan kaunein osuus on pienet, kauniit kivet, jotka eksyvät matkaasi
toiset kivet ovat kauniimpia kuin toiset ja ne myös painavat eri verran
Mutta ehkä eri kivillä on eri merkitys eri kulkijalle
Otetaan esimerkiksi se pieni, mitätön kivi, jonka keräsit matkasi alkutaipaleella
Olisitko kuitenkin valmis luopumaan siitä?
Kuinka monta pientä kiveä on yhden suuren kiven arvoinen?
Ja ovatko pienet kivet vain osiensa summa?

Olen vaihtoehtoisten teiden luoja; lukkojen avaaaja
Avaan ja suljen ovia jatkuvasti
Jotkut olivat aluksi lukossa, toiset vain kiinni
Jotkut minä itse lukitsin, toiset taas avasin
Missä jotkut näkevät seinän, näen minä avaimenreiän
Mutta kaikki avaimet eivät ole minun annettavissa
Enkä itsekään voi kuin arvailla,
mitä minkin oven takaa löytyy

Onko mitään kauniimpaa
kuin nähdä vieras kulkija tiensä risteyksessä
Ja nähdä hänen valitsevan ovi,
Jonka sinä olet hänelle avannut?

Hallitushaikuja

herra Huovinen
viestii sähköpostilla:
on aika juosta

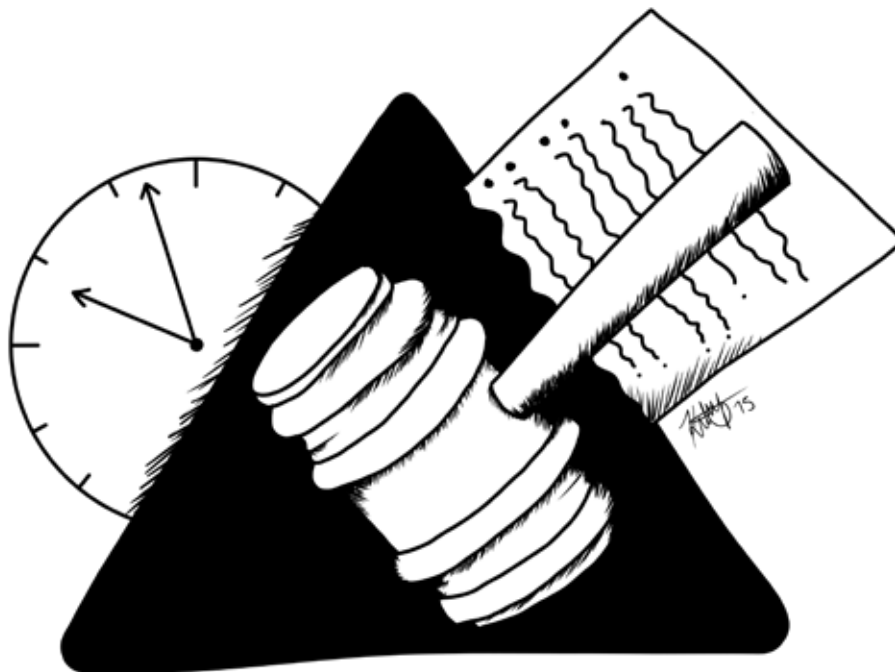
tänään on kokous
pitkä esityslista
vain tunti aikaa

kokoustarjoilut
syy saapua paikalle
pulla ja kahvi

Lamberg paukuttaa
puheenjohtovasaraa
ja korviin sattuu

läsnäolijat
pöytäkirjan tarkastus
allekirjoitus

opiskelijat
tervetuloa toimintaan
työryhmiin mahtuu

VPJ:n terveiset

Heissan, arvoisa oppilaskunta!

Kauden 2015-2016 opiskelijakuntatoiminta on lähtenyt käyntiin vauhdikkaasti. Uusi puheenjohtaja ei ujustele vasaran käytössä, ja ykköset ovat aktiivisia työryhmissä. Tämä kausi tulee olemaan varmasti vallan mainio; perinteinen terveyspäivä korvataan kokonaisella hyvinvointiviikolla, jota ennen järjestetään aivan uusi tapahtuma. En tiedä, onko se salaista, joten pysyn toistaiseksi hiljaa. Lisäksi Res-sun päivän tanssiaiset tulevat olemaan pariin edellisvuoteen verrattuna suurempi speaktaakkeli.

Tahtoisin muistuttaa, että kaikki opiskelijakunnan jäsenet - eli kaikki Ressun lukion opiskelijat - ovat poikkeuksetta tervetulleita OPH:n kokouksiin (joissa harvoin on pullaa vaikka haiku toisin sanoinkin, anteeksi siitä). Kokouksissa voi mm. ilmoittautua tapahtumien työryhmiin ja täten vaikuttaa tapahtumien sisältöön. Niissä voi avata sydäntään puheenjohtajalle, esittää hakemuksia ja kysellä, mitä opiskelijakunnan rahatilanteelle kuuluu. Eikö kuulostakin houkuttelevalta?

Tervetuloa siis seuraavaan kokoukseen! Kuten uusi PJ sanoisi: "Be there or be a triangle!"

Vaihtovuosi Filippiineillä

16-vuotias Alina Karvonen lähti tämän vuoden heinäkuussa vaihto-oppilaaksi Filippiineille. Hänet majoitettiin Puerto Princesaan, Palawanin saarelle. Alina päätti lähteä vaihtoon ennen lukion aloittamista ja onkin nyt nauttinut lämmöstä jo pari kuukautta. Kulttuuri on hyvin erilaista maailman toisella puolen. Alina vastasi kysymyksiin arjestaan ja omista vaihtovuosikokemuksistaan. LOTTA RUHA

Miksi lähdit juuri Filippiineille vaihtovuodeksi?

Valitsin Filippiinit, koska halusin lähteä jonnekin, missä kaikki on ihan erilaista, heittää kaikki vanha ja tuttu pois ja hypätä tuntemattomaan. Minulla oli pari kriteeriäkin kohdemaan valinnassa: siellä pitää olla lämmin ja maa olisi mielelläni englanninkielinen. No, lämminhän täällä on, ja Filippiinien toinen virallinen kieli on englanti, vaikka paikalliset puhuvatkin pääosin filipinoa.

Mitkä ovat suurimmat erot arjessa Suomen ja Filippiinien välillä?

Suurimmat erot normaalin arjen kanssa alkavat ihan aamusta. Täällä aamurytmi on hiukan Suomen rytmiä aikaisempi, koska useat koulut alkavat jo seitsemältä. Eli täytyy herätä aikaisemmin. Sitten käydään suihkussa, joka on oikeastaan kauha ja ämpärillinen vettä. Perinteisesti vettä ei lämmitetä, vaan se on tosiaan kylmää. Suihkun jälkeen on aamiaisen vuoro. Aamupala onkin kunnan ateria, johon kuuluu esimerkiksi riisiä, kanaa tai lihaa. Muutenkin ruokakulttuuri on erilainen. Täällä syödään haarukalla ja lusikalla. Riisiä syödään kolmesti päivässä: aamupalalla, lounaalla ja päivällisellä. Filippiiniläiset syövät perinteisesti paljon lihaa riisin kanssa, mutta kasvissyöjänä ruokavalioni koostuu monipuolisesti kasviksista ja kalasta.

Miten filippiiniläinen koulukäynti eroaa suomalaisesta koulunkäynnistä?

Filippiineillä kouluissa on koulupuku. Opettajaa puhutellaan "ma'am" tai "sir" ja perään etunimi. Kun vastataan, nouseaan seisomaan. Opettajan tullessa luokkaan koko luokka nousee seisomaan ja toivottaa opettajalle hyvää päivää ja odottaa, että opettaja antaa luvan istua. Oppitunnit ovat samanlaisia kuin Suomessa, eli opettaja opettaa luokan edessä. Erona on, että oikeastaan opettajaa ei haittaa, vaikka oppilaat juttelevat keskenään omista asioistaan. Koulupäivien pituus myös on ero minulle. Täällä on koulua klo 7:40 – 18 maanantaista torstaihin ja klo 7:40 – 17 perjantaisin. Eli aika suuri ero suomalaiseen koulumäärään. Tämänlainen lukujärjestys on mahdollinen vain, koska olen luonnontiede-luokalla. Täällä ei ole valinnaisia aineita ollenkaan, vaan koko luokalla on sama lukujärjestys. Käyn 10-luokkaa, joka on normaali luokka ysiluokan jälkeen. Luokkalaiseni ovat 15–16-vuotiaita.

Minkälaisia filippiiniläiset nuoret ovat?

Yleisesti filippiiniläiset nuoret ovat tosi mukavia. He tulevat puhumaan ja hymyilevät paljon. Heille vanhempien kunnioitus on tärkeää. Eli vaikka kuinka olisi angsti hetki, niin silti vanhemmille ihmisille puhutaan kunnioittavasti. He ovat myös konservatiivisempia kuin suomalaiset nuoret. Täällä ei pukeuduta paljastaviin vaatteisiin, ja seurustelu on tabu. Täällä nuorelle on tärkeää opiskella, ja ajatellaan, että seurustelu häiritsisi keskittymistä opintoihin. Myöskään täällä ei jaella julkisia hellyydenosoituksia, vaan se on hyvin paheksuttavaa.

Minkälaisia koulusi opettajat ovat?

He ovat samanlaisia kuin Suomessa, eli hyvin läheisiä oppilaiden kanssa. He kiinnostuvat oppilaiden vapaa-ajasta ja huolehtivat, että koko elämä on järjestyksessä. Heille voi kertoa mitä vain ja ovat hyvin ystävällisiä.

Oletko tyytyväinen siihen, että otit vaihtovuoden?

Olen todella tyytyväinen valintaan lähteä vaihto-oppilaaksi. Suositteaisin sitä myös kaikille, jotka ovat valmiita avaamaan sydämensä uusille ihmisille ja uudelle kulttuurille. Tämä on mahtava kokemus, jota en vaihtaisi pois mistään hinnasta.

Mitä kaipaat eniten kotoasi Suomesta?

Eniten kaipaen salmiakkia. En todellakaan pakannut sitä tarpeeksi mukaani.

Kopista ja kuntosalista

Ressussa on omat erikoisuutensa, Koppi ja koulun kuntosali. Moni ykkönen on huomannut tuon salaperäisen oven ennen ruokalaa ja sen takana olevan vielä salaperäisemmän huoneen, mutta kynnyksen avaamiseen ja sisään astumiseen on kuitenkin liian suuri. Monen kokemus on, että Kopissa ja kuntosalilla käyvät vain sisäpiiriin kuuluvat ja muita ei toivoteta tervetulleiksi, vaikkei tämä olisikaan tarkoituksena. Kopin ja kuntosalin ovi tuntuu liian raskaalta, jos siellä kokoontuu sama sisäpiiriporukka, jotka jo valmiiksi tuntu-

vat kovin paljon viisaammilta ja fiksummilta. Toivoisin abien ja kakkosten sekä kaikilta kuntosalin ja Kopin konkareilta avointa mieltä ottaa uudet ihmiset porukkaan mukaan, mutta myös ykkösiltä rohkeutta mennä mukaan ja tutustua uusiin ihmisiin ja porukoihin! Yritetään siis yhdessä saada kaikesta Ressun hienouksiin liittyvästä toiminnasta avoimempaa ja pidetään Kopin ovet avoinna kaikille, niin ykkösille, kakkosille, kuin abeillekin!

Nimim. Koppikuuluukaikille

OPKH:n vastine

Oli elokuun puoliväli. Koitti ensimmäinen päiväni Ressun lukiossa, enkä tuntenut koulusta ketään. Muutama tuttu kasvo oli, mutta eivät he ystäviäni olleet.

Kuten voi kuvitella, ensivaikutelmani Ressusta oli abstrakti. Ette uskokaan, kuinka paljon minua jännitti mennä salille, kun koulu oli täynnä ”PENKKAATKO 100KG?!” -lappuja. En kadu sitä tippaakaan. Hurahdimme punttikseen täysin. Vaikka pelottavanoloiset abit kävivät salilla jatkuvasti, huomasimme etteivät he olekaan niin pelottavia. Muistan, kun joku iso mörökölli tuli varmistamaan penkkimaksimiani ensimmäisenä vuonna, ja toinen kehui sitä puhtaaksi nostoksi. Enkä ollut koskaan puhunut heille aikaisemmin.

Kuntosalilla vallitsee koko koulussa kaikista liberaalein tunnelma. Sali on kuin avoin yhteisö, johon kuka vain voi tulla. On mahtavaa nähdä 10–15 tyttö- ja poikaressua pumpaamassa rautaa, kuntosalin ollessa täpötäynnä. Vaikka kuntosalilla käy tietty vakituinen porukka, ei se tarkoita salin olevan heidän yksityisaluuttaan. Kaikista tärkeintä on

hyvä yhteishenki ja tiivis yhteistyö opiskelijoiden välillä.

Toinen mysteerinen paikka koulullamme on Koppi, tuo kahvila ja akateemisudelta tuoksuva pyhättö. Kouluun tullessani ihmettelin koko huoneen tarkoitusta. Papereita ja kahvikuppeja oli joka puolella, musiikki pauhasi täysillä ja ihmiset juoksivat seinillä. Kuntosalin jälkeen kopissa käynti jännitti minua eniten. Ihmiset puhuivat OPKH:sta ja politiikasta, ja kahden minuutin kuluttua puheenaihe olikin Pokemonit. Kopista löytyy aina opiskelijoita ykkösistä yliabeihin, pänttääjistä ei-niin-pänttääjiin.

Kun tutustuu muihin kanssaopiskelijoihin, huomaa, että ilmapiiri todellakin on avoin ja hyväksyvä. Henkilökohtaisesti toivotan jokaisen avosylin ja lämpimästi tervetulleeksi kuntosalille ja Koppiin! On mahtavaa tutustua uusiin kasvoihin ja yhdessä saada gainsseja.

Patrik Lamberg, opiskelijakunnan hallituksen puheenjohtaja ja Vaimarilautakunnan jäsen

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

“Myös väärin äänestävillä on oikeus äänestää niin kuin äänestävät.”

Jos teistä kuuntelussa tuntuu, että nää vaihtoehdot on ihan hölmöjä, niin nehän on.”

“Mä tuun kohta kysyyn teiltä kysymyksen. Mä uskon, että te ette osaa vastata siihen.”

“Ihminen on hyvä, kaunis ja onnellinen ilman laudaturiakin.”

“Ja huhujen mukaan te opiskelette jotain muutakin kuin hissaa tässä jaksossa.”

“Mä ihan oikeesti varastin lenkkimakkaran. En jääny kiinni.”

“Mä en nyt oikein tiedä, että kuinka konservatiivisina äidinkielenopettajia oikein pidetään. Mä oon varmaan väärässä ammattikunnassa sitten.”

“Jos olisin saanut E:n historian YO:sta, olisin hirttänyt itseni.”

“Aika paljon vainajia yhdestä tarinasta.”

“Aina kun voi soittaa Loiria niin minähän soitan.”

“Mulla on nyt ihan pasmat sekaisin, kun sinne Moodleen ei pääse, mutta pysyn rauhallisena.”

“Do you think that I will shut up today?”

“Jos mä pyydän teiltä lasin vettä ja te tuotte mulle ämpärillisen, niin onko se noudattanut silloin tehtävänantoa?”

“Joku huutaa tuolla kuin henkensä hädässä. Aha bilsanmaikka.”

“Anna Puu...ttuu.”

Eino Leinosta: “Hän kritisoi oikeastaan kaikkea mikä liikkui.”

“Ei kai lukiossa voi olla semmosia tyyppejä, joilla ei oo aivoja.”

“Jos te päästätte hullun irti niin sehän puhuu aamuun asti.”

“Hei, älkää piirtäkö sitä avaruuskoordinaatistoa. Mä piirsin sen vain siksi että saisin tiputella liitua lattialle.”

“Vähän kun tietää todennäköisyyksistä niin ei pelaa enää mitään.”

“Se kaaliruno on kyllä hieno eroottinen runo.”

“Humanisti laskee nyt.”

“Tämä on 4,6 miljardia vuotta pitkä tämä naru.”

“Kaikkihan te ootte moodle-ihmisiä, kun mä oon aivopessyt teidät.”

“Onhan siinä sekin että jos tuntee hyvin lain niin sitä voi vähän kiertää.”

“Eli siellä kiertää se Buddha jossain, voitte kokeilla hieroa sen vatsaa, jos haluatte.”

“Välillä toivoisin olevani kissa.”

Telling about Roman foods and their costs: "Wine 30 denarii, beer...oh I don't want to show you these things."

Ylppärivalvonnasta:
"Oli se tosi jännittävää jakaa vessavuoroja. Se on ihan mieletöntä vallankäyttöä."

"Paras ystäväni on Haltsu, kun tapasin hänet niin oltiin aika iloisessa kunnossa."

"Ette varmaan Reilun Kaupan tupakkaa ole nähneet. En mäkään. Ei ole Reilun Kaupan huumeitakaan, valitettavasti."

"Mun ois tehny mieli näyttää teille enemmänkin Ice Agea, alkoi just soida päässä se kohta, missä ne drontit huusi."

"Ei saa piirtää toisen naamaan."

"Laulakaa kaikki sitä 'niiniinii' niin kuin jotkut pienet ressucoirat!"

"Jos teillä on joku maailman tärkein Ulla Voutilaisen delfdäldölf niin sitten ei oo pakko tulla."

"Mun on hivenen vaikeeta erottaa seinä ja ikkuna toisistaan."

"Jos käytte siellä [René Descartesin haudalla] niin voitte sanoa hänelle: 'Ajattelit, siis olit.'"

"Viime tunnin lopussa olette saaneet pienen, iloisen monisteen."

"Mulla ei ole sitä kuuluisaa mielenterveyttä."

"Toisaalta neitsyys on uusiutuva luonnonvara paratiisissa."

"Te olette hyvät ihmiset konservatismiin linnakkeessa."

"Jos me saataisiin tälle joku sääntö, mikä tällaisen perunan tapauksessa on mahdotonta, niin me voitaisiin laskea se."

Avaa oven: "Vähän oxygeniä tänne luolaan."

"Jos otetaan Timo Soinin kolumni Me Naisissa, niin siinä on heti jännä asetelma."

Biologian abikurssilla:
"Esimerkiksi koivu ei ole lehtipuu...eikun..."

"Toinen ruotsalainen voidaan valita enää kahdella tavalla, sillä yks ruotsalainen on jo käytetty."

"Siksihan te täällä olette, että pääsette täältä pois."

"Suomalaiset ananakset on huono bisnes."

"Ja kun ne oli Sibeliuksen lukiossa niin ne lauloivat tän kaiken."

Oppilas oppikirjasta: "Täähän on kiva kirja, täällä kerrotaan, mikä on elämän tarkoitus."

Opettaja: "Joo, se kuuluu opetussuunnitelmaan, enkö mä muistanut sanoa sitä. Me kirjoitetaan siitä vielä muistiinpanot, että mikä on elämän tarkoitus."

